

Я стенаю плечима. Нічого не можу вдіяти з краєвидом, який розкинувся перед нами. Нічого не можу вдіяти з тим, що наші ігри в «Я бачу» одноманітні. Ми сидимо на одному місці, втупившись у вже знайомий пейзаж, дуже-дуже довго.

Навіть не впродовж годин. Ні. Ми із Джун сидимо на цьому білборді й витріщаємося на цю фортецю вже кілька тижнів!

Ми спостерігаємо. Фактично ми — шпигуни. Шпигуни, які стежать віддалік.

А шпигувати звіддала — добре, бо весь цей вид фортеці паморочить голову. Це як дивитися на оптичну ілюзію, яку годі й зрозуміти.

Ми так довго тут стирчимо, що цей білборд практично став нашою домівкою далеко від дому (далеко від дому). Тут до чортиків затишно. Ми сидимо на бейсбольних м'ячах, маємо апарат на сонячних батареях для приготування какао й достатньо літератури, щоби перечекати наступний кінець світу.

До того ж ми із Джун можемо якісно провести час наодинці. У нас у запасі близько двохсот спільних жартів, і ми стали справжніми друзями, які ніколи не сваряться...

Це були надзвичайно довгі та вкрай дивні кілька тижнів. Наскільки дивні? О, зараз розповім...

...Востаннє
повторюю: Джар Джар*
НЕ володіє Силою!
Він... Ох, ти знову з мене
знущдаєшся, так?

Бе-бе-бе!

Просто тут: ми з Джун сидимо на доріжці біля білборда. Джун натягнула в'язану шапку та армійську куртку — це крутий прикид, і мені аж прикро, що вона додумалася до цього першою. А в мене є лише звичайна бейсболка та фотоапарат.

Під нами: надземна залізнична колія.

Ця колія веде до тієї споруди *вдалині*: фортеці, що скидається на місце, яке Скелетор** міг би орендувати для вечірки з нагоди шістнадцятиріччя. Це до жахіття дивно.

* Вигаданий персонаж у другій трилогії «Зоряних воєн».

** Суперлиходій і головний антагоніст франшизи «Володарі Всесвіту».

Її побудували тут? Хто? Божевільний архітектор-монстр? Якби ж то ми знали. Нам зрозуміло лишень те, що це ненормально.

Є ще дещо ненормальне — Космічна рукавиця. Покрита присосками рукавиця зі щупальцями іншовимірного чудовиська, яка назавжди оповила моє зап'ястя і пальці. Раніше Космічна рукавиця мала одну-єдину функцію: дозволяла мені орудувати Луїсвільським різаком та використовувати його позавимірну енергію, щоб контролювати зомбі.

Але потім я зробив дещо *грандіозне*. Мені вдалося приборкати зомбі без Різаків — за допомогою лише Космічної рукавиці.

Ем,
кепські
справи.

Відтоді Космічна рукавиця ніби... еволюціонувала.

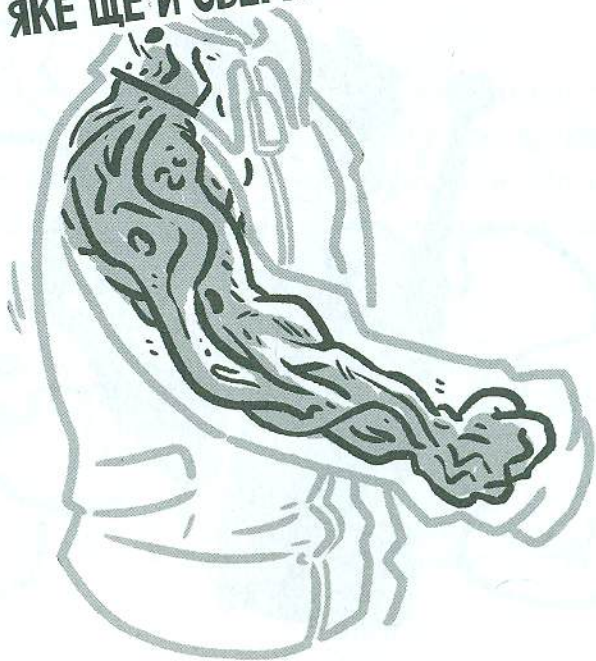
І за останні кілька тижнів вона *суттєво* змінилася.

Що неабияк лякає. Настільки, що я тримаю це в таємниці.

Я ніби той тип із фільму, якого вкусив вампір, і він не хоче, аби хтось про це дізнався, тому мусить постійно ховати слід від укусу, через що все частіше параноїть і божеволіє.

Насправді я навіть надібав одну мішкувату куртку із супердовгими рукавами, щоби приховати руку, яка невпинно збільшується та змінюється. Але якщо зазирнути під куртку, то можна побачити...

**ЗДОРОВЕЗНЕ! ШОРСТКЕЗНЕ!
ДУЖЕ РУЧИЩЕ!
ЯКЕ ЩЕ Й СВЕРБИТЬ!**

Я починаю відчувати, що Космічна рукавиця тепер... частина мене.

Або ще гірше: я — частина Космічної рукавиці. І цьому немає ради. Якби моя монстроподруга Сkelка була тут, я переконаний, що вона вигадала б, як її позбутися... Хоча ліпше того не уявляти...

Але Сkelка не тут. Як і Ровер. І, що найгірше, Квінта, Дірка та Сlinявчика теж немає поруч. Вони зникли.

І я хвилююся за них.

А ще за те, що я потихеньку перетворююся на справжнього **МОНСТРА**.

Стільки хвилювань, що я вже не можу тримати це в собі. Зрештою потрібно випустити пару.

І я знаю, як це зробити. Треба розповісти Джун про Космічну рукавицю: про її фізичні зміни, досить значні зміни... Може, мені стане краще.

Останні кілька тижнів я намагався сповнитися рішучості, аби поділитися своєю проблемою, але слова немов застрягали в горлі. Щоразу, коли я починаю говорити, мені здають нерви, і вигляд це має ось такий...

Але сьогодні я зможу.

Я розповім їй. Відкрию серце. І без відмовок. Я просто скажу це. Вголос. Власними устами.

Гаразд... **ЗАРАЗ**.

— Джун, послухай, — починаю я, наважуючись, щоб зізнатися. — Я мушу тобі дещо розповісти... І це може бути дуже, дуже...

І раптом мої зуби починають цокотіти. Гримить білборд. Ми чуємо пронизливий скрегіт іржавого металу, що третється об інший іржавий метал.

Наближається потяг.

— Потеревенимо потім, чуваче. Потяг наближається, — каже Джун. — Уже час.

Хай вона й намагається говорити спокійно, але те, що ми збираємося зробити, навряд чи можна назвати спокійним задумом.

Раптом з'являється потяг — проноситься просто під нами, а його колеса скриплять і гримлять.

Джун підводиться.

— Ось він, — каже вона, тицяючи пальцем. — Крихітний Плямчик.

Крихітний Плямчик — це єдиний монстр-вартовий, що чатує на вагоні потяга. Ми називаємо цих вартових Плямчиками через плями, які вони залишають по собі. А цього ми кличемо Крихітним Плямчиком, бо він менший за інших.